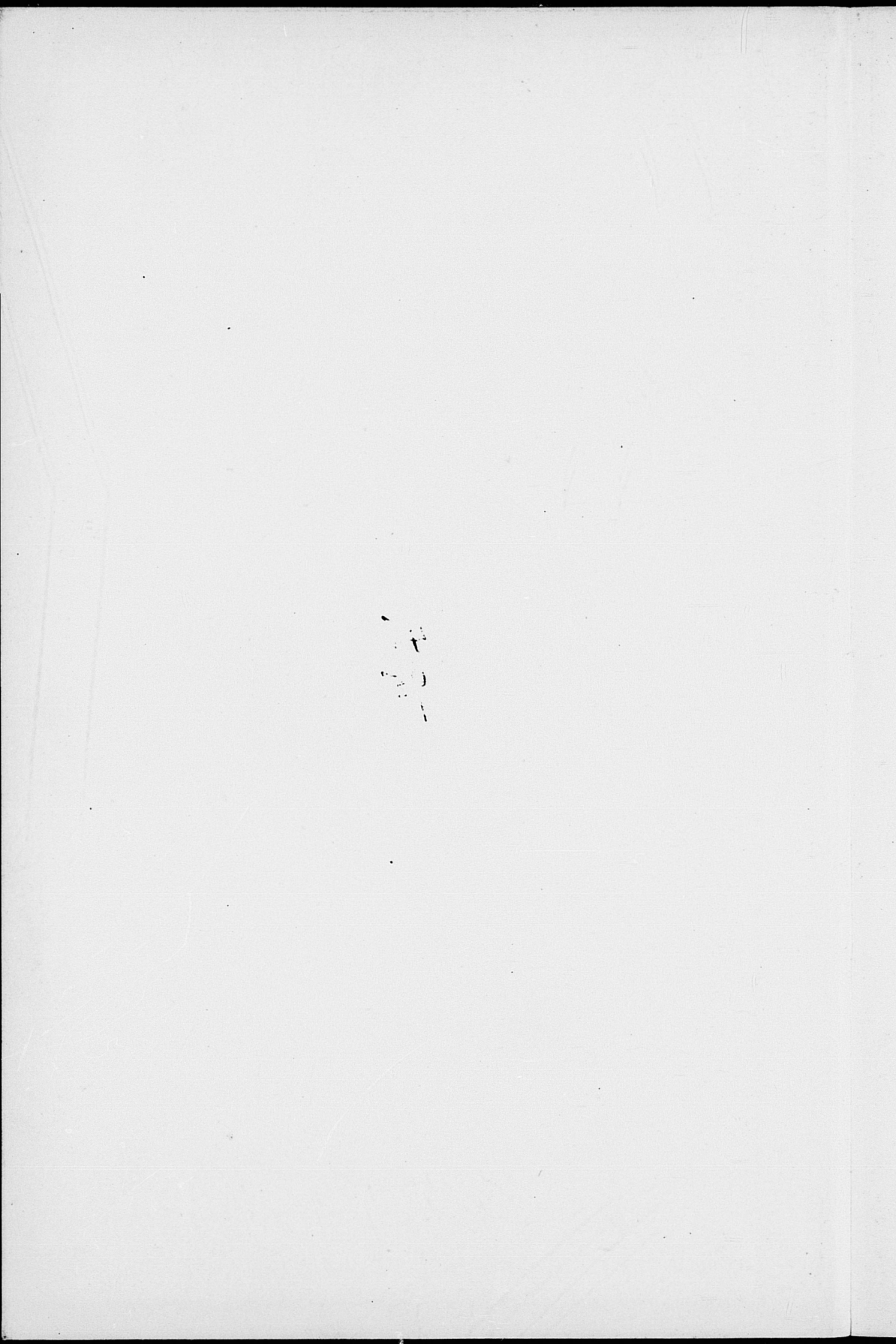

186 / 49

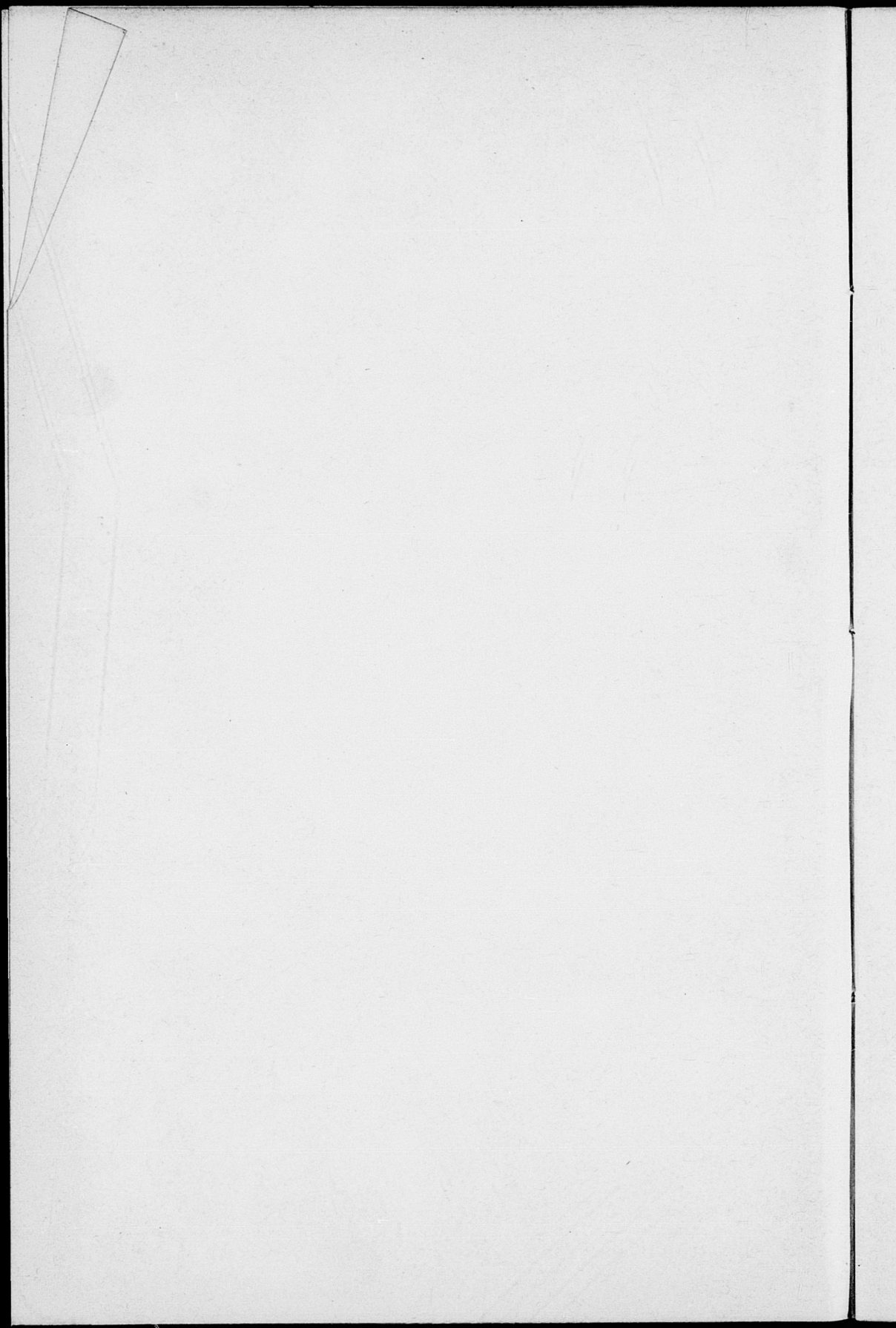

49

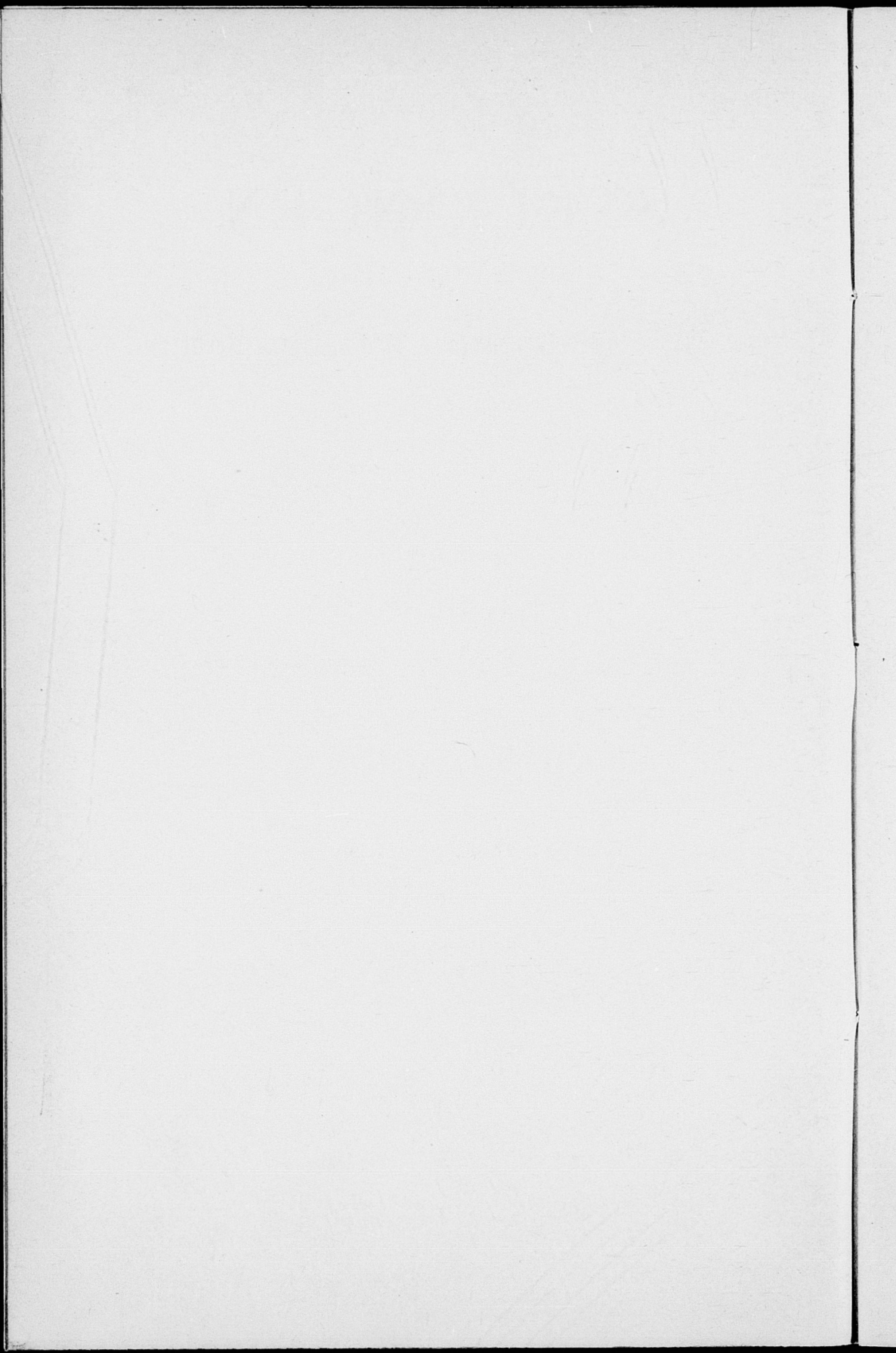

Parentum
Memoriae.

STELLINGEN.

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD VAN

Doctor in het Romeinsch en Godendaagsch Recht

AAN DE HOOGESCHOOL TE LEIDEN ,

OP GEZAG VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

DR. R. J. FRUIN ,

HOOGLEERAAR IN DE FACULTEIT DER LETTEREN EN WIJSBEGEERTE

VOOR DE FACULTEIT TE VERDEDIGEN ,

op Donderdag den 8sten November 1877 , des namiddags te 2 uren ,

DOOR

PETER HERMANN MAAS ,

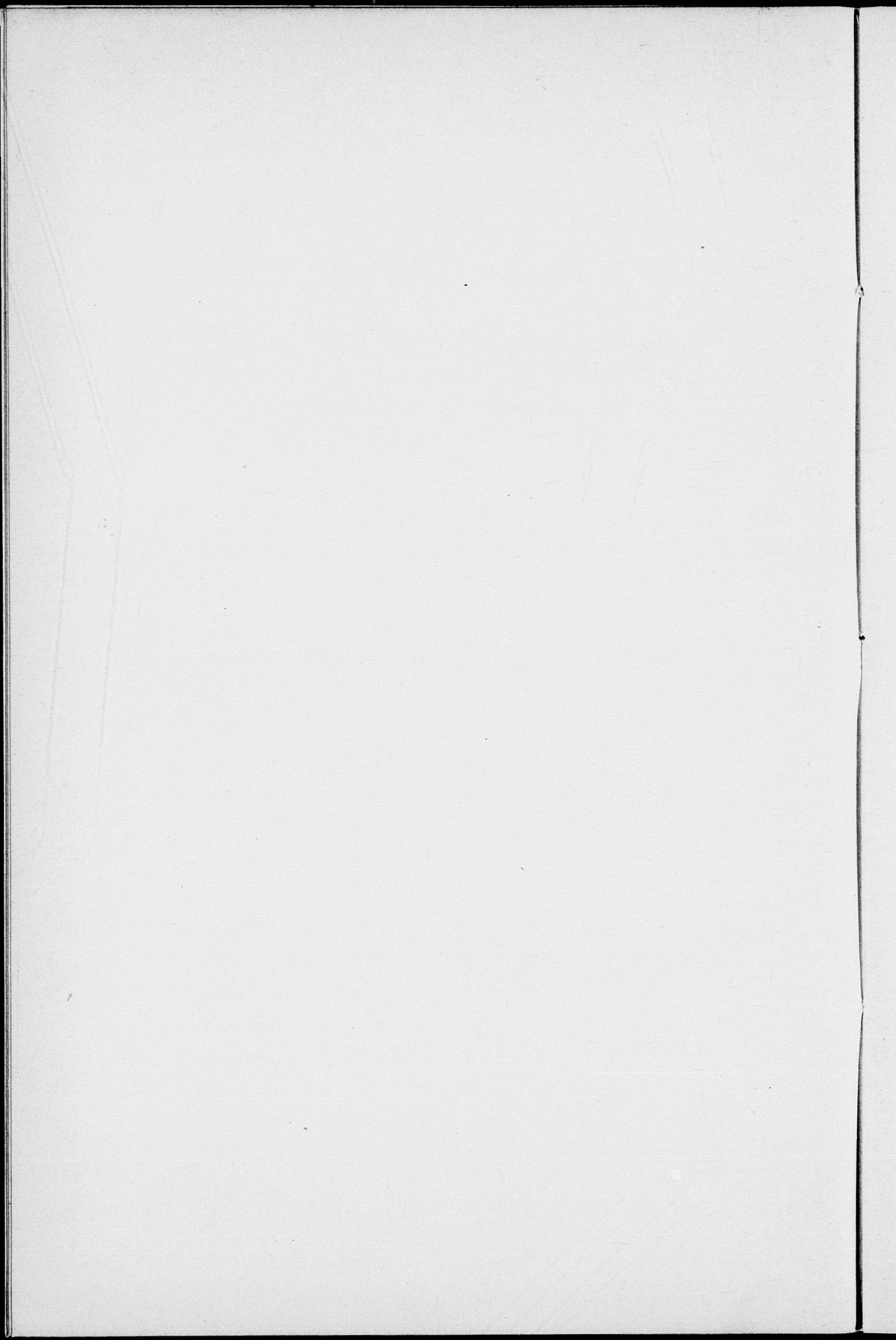
GEBOREN TE

B R E M E N .

LEIDEN ,

A. H. ADRIANI.

1877.

STELLINGEN.

I.

De woorden: „sive ex certo contractu petatur, sive ex incerto” in l. 9. D. de reb. creditis (XII, 1.) worden niet voldoende toegelicht — noch door de verklaringen van de GLOSSATOREN (Glossa, a. h. t.), van CAJACIUS (ad. l. 74 D. de V. O), van NOODT (comm. a. Dig. opp. II, 275); noch door die van GANS (Röm. Obligationen-recht p. 127); noch door die van HUSCHKE (in Richter's u. Schneider's kritische Jahrbücher für deutsche Rechtswissenschaft, 1840. Mon. Jun, S. 483); maar alleen, wanneer men aan contracten denkt, die van den aanvang af óf op een certum, óf op een incertum zijn gericht.

II.

Inkwartiering is J. R. een onus rei; doch de daarmee samenhangende verplichting tot verpleging en voeding treft den huurder.

III.

Artt. 66 en 69 B. W. zijn onvolledig.

IV.

Art. 83 B. W. is ten eenenmale overbodig.

V.

Art. 207 B. W. is onvolledig.

VI.

De bepaling door W. v. Humboldt in zijne „Ideen zu einem Versuch die Grenzen der Wireksamkeit des Staats zu bestimmen”, pag. 26, van het huwelijk gegeven, als zijnde: „eine Verbindung von Personen beiderlei Geschlechts, welche sich gerade auf die Geschlechtsverschiedenheit gründet” — wordt ten onrechte door Mr. C. W. Opzoomer (Het burg. wetb. verkl. I. pag. 147, not. 1. als de beste geprezen.

VII.

Art. 322 B. W. behoort in het wetboek van burgerl. Rechtsv. te huis.

VIII.

De termijn van twee jaren, in art. 429 B. W. vastgesteld, behoorde tot één jaar te worden ingekort.

IX.

De plaats, in art. 879, 2de lid B. W. aan den langstlevenden echtgenoot toegekend, is eene miskening van het wezen en den aard des huwelijks en daarom uiterst onbillijk.

X.

De artt. 753—757 incl. van het Italiaansche burg. wetb. verdienen bij eventuele herstelling dezer grief allezins navolging.

XI.

Mr. A. de Pinto dwaalt, wanneer hij het voorname doel der olograf. testamenten alleen ziet in het geheim van hun *bestaan*.

XII.

Elk onderscheid tusschen een olografesch en een geheim testament verdient afkeuring.

XIII.

De redenen door Mr. A. de Pinto ter verdediging der legitieme portie aangevoerd zijn alles behalve afdoende.

XIV.

De art. 887 en 959 B. W. zijn tegenstrijdig.

XV.

Art. 1121, 3^e lid behoort niet in het B. W.

XVI.

De praktijk heeft het onhoudbare der bepaling van art. 65, 2de lid W. v. K. ten duidelijkste aangetoond.

XVII.

De in art. 765, 2de lid W. v. K. gebezigde woorden: „hoofdelijk voor het geheel verbonden” zijn overbodig.

XVIII.

Art. 813 W. v. K. veroorlooft, art. 814 ibidem verplicht den curator in een faillissement de Actio Pauliana in te stellen.

XIX.

Het gehomologeerd accoord brengt eene novatio necessaria te weeg.

XX.

Het in art. 100 W. v. K. vereischte verschil van plaats verdient afkeuring.

XXI.

Van kosteloze procedure had art. 855 2de lid W. v. B. R. V. alleen die vreemdelingen moeten uitsluiten, die hier te lande geene vaste woonplaats hebben.

XXII.

De woorden: „doch met gesloten deuren” in art. 823 W. v. B. R. V. zijn overbodig.

XXIII.

Wanneer men in de wetgeving aan de straf een overwegend publiek-rechtelijk karakter toekent, moet de private klacht op de vervolging van geen enkel misdrijf invloed hebben.

XXIV.

Volgens den C.P. moeten die verzwar. omstandigheden, die, ofschoon ze uit de persoonlijke hoedanigheid des daders voortvloeien, echter niet alleen diens toerekenvatbaarheid betreffen, maar ook in het begrip van het misdrijf vallen, buiten rekening blijven bij de bestraffing van den medeplichtige.

XXV.

Bij verstek uitgesproken straffen kunnen nimmer door verjaring te niet gaan.

XXVI

Wanneer eene strafvordering is ingesteld, in strijd met het uitdrukkelijk beding in een verdrag van uitlevering: „dat de uitgeleverde in geen geval zal mogen

vervolgd en gestraft worden voor een ander misdrijf, dat vóór de uitlevering geschiedde, behalve voor die, waarvoor het verdrag uitlevering toelaat' — moet de Nederl. rechter de niet-ontvankelijkheid dier strafvordering uitspreken.

XXVII.

Art. 91, 1ste lid in fine G. W. strijdt tegen artt. 6 en 166 G. W.

XXVIII.

Het in de wet v. 21 Dec. 1850 (Sbl. nr. 75) voor brieven van naturalisatie vastgestelde recht is veel te hoog en dáárdoor onstaatkundig bepaald.

XXIX.

De Staten-Generaal zijn bij afkeuring van geloofs-brieven hunner eventuële medeleden onbevoegd eenen anderen persoon als wettig gekozen te proclameeren.

XXX.

Het beginsel der onontbindbaarheid des huwelijks is geene vinding der Kerk.

XXXI.

De leer van Mr. S. van Houten over de ontbindbaarheid des huwelijks zou in hare toepassing niet tot verheffing, maar tot vernedering der vrouw moeten leiden.

XXXII.

Het schrappen der bepalingen, welke ten aanzien der rechten van kinderen onderscheid maken tusschen wettige, natuurlijke en in overspel verwekte kinderen, kan het huwelijk slechts schaden.

XXXIII.

Boven arbeid bij stukloon verdient arbeid bij dagloon de voorkeur.

XXXIV.

„Wie die Höhe des Lohnes, so muss sich auch die Länge der Arbeitszeit durch friedliche Transactionen zwischen Arbeiter und Arbeitgeber regeln und diese Regelung wird schon erfolgen, wenn die Arbeitgeber nicht von vornherein jede Forderung ihrer Arbeiter für eine socialistische Wühlerei ansehen und wenn ferner die Arbeiter sich nicht länger hetzen und am Phrasenseil führen lassen, sondern kühl und vereint, an der Hand der Vernunft nur das zu erreichen suchen, was zu erreichen ist, aber auch nicht mehr.“

(Dr. Fr. Menck, Arbeit u. Capital, 21.)

